

Zuid-Holland

Het is een fantasie die beter onuitgesproken kan blijven, daarvan ben ik me bewust. Degenen die in de loop der eeuwen hebben gedurfd uit te spreken wat ik nu denk – laat staan degenen die dergelijke gruwelijkheden in de praktijk hebben durven brengen – zijn niet de helden van de lesmethodes geschiedenis geworden. In tegenstelling. Zij worden verafgood, en de enkeling die het toch waagt openlijk uit te komen voor zijn fascinatie voor degenen die zeiden wat ik niet zeg en durfden wat ik niet durf, worden uit de groep gebonjourd. Zij hebben het gedurfd, om bepaalde groepen mensen met wortels en al uit te roeien. Het is voor de eerste keer in mijn leven dat ik die haat tegen de mensheid bij mezelf zo bewust gewaarword, als een brandend vuur dat zich vanuit mijn hart door de rest van mijn lichaam verspreidt.

‘Het is toch van de zotte,’ zeg ik, terwijl ik Lisa’s hand grijp en uit de massa mensenvlees probeer te ontsnappen. Het mensenvlees, dat is instabiel, dat wankelt door de onhebbelijke hoeveelheden vloeibare verdoving die is ingenomen. Ook ikzelf zou het lastig hebben op het slappe koord, maar door de knallen en lichtflitsen om mij heen verdringt de adrenaline de alcohol. Ik duw en trek, wil ontsnappen uit de door het kruid en de lijven gecreëerde hitte in de winterkou. Ik voel Lisa’s greep verstevigen als er op nog geen twee meter van ons vandaan een bom ontploft. Angst en liefde staan dichterbij elkaar dan ik eerder had gedacht. Aan de overkant van de straat stapt een breedgeschouderde zwarte jongen uit en loopt woest op de bestuurder van de auto achter hem af. Deze laatste stapt uit, schreeuwt iets, opent de deur van zijn auto en grijpt naar zijn dashboardkastje. We wenden onze blikken af en rennen verder.

‘Ik ben het nieuwe jaar nog nooit zo slecht begonnen,’ zeg ik tegen Lisa als we na deze hel van ’19 terug op onze hotelkamer zijn. Als we zittend op ons bed uit het grote panoramaraam kijken, zien we de skyline van de stad die ons de stuipen op het lijf heeft gejaagd. We zien in de verte een klein puntje van het aluminium bakje vettigheid dat als centraal station doorgaat, omringd met hoge kantoorgebouwen en een enkele toren waarvan ons niet duidelijk is waartoe het dient. Daaronder, op de wegen, nog altijd een volstreekte chaos. Vuurwerk dat naar alle waarschijnlijkheid door de wet is verboden, spat uit elkaar op stoepen en gecapuchonneerde tieners doen waarvoor zij waarschijnlijk nooit gestraft zullen worden. Terwijl we zien hoe Rotterdam zichzelf de vernieling in helpt, sla ik mijn arm om de vrouw met wie ik samen later lachend en toch ook ietwat verdrietig onze rimpels tellen zal, mijmerend over wat ooit was en nooit meer terugkeert. Dat dit zo’n moment is, realiseer ik me terdege.

Zonder verder woorden vuil te maken aan wat onze ogen al moeten aanschouwen, staan we een lange tijd voor het raam, net zolang tot onze ademhalingen volledig gesynchroniseerd zijn en de rust is wedergekeerd in onze gedachten. De eerste woorden die de stilte in onze hotelkamer verbreken, zijn de mijne als ik naar de minibar loop en vraag of ze nog wat te drinken wil. Zonder op een bevestiging te wachten, trek ik de kurk uit de fles champagne die we ruim voordat het vuurwerk losbarstte al bijna geheel soldaat hadden gemaakt en verdeel de restjes over de twee glazen die we van huis hebben meegebracht.

'Alsjeblieft,' zeg ik en overhandig het glas met het bodempje drank. In één teug drinkt ze het leeg en trekt haar gezicht daarbij in allerlei plooiën. Dat ze weinig lust waardoor het bewustzijn wordt verstoord, is nog geen reden die zaken op nachten als deze niet tot ons te nemen, besloten we eerder die avond. Dat daardoor de knallen zich wellicht indrukwekkender onze gehoorgangen in zouden trillen, was eerder niet in onze gedachten opgekomen en is nu van ondergeschikt belang, want het is te laat om er veranderingen in aan te brengen en wat niet veranderd kan worden, moet worden geaccepteerd. We schrikken wel nog als, nu we inmiddels zittend op het bed plaats hebben genomen, een zeer luide knal gevolgd door een ijzelijke gil beneden op straat te horen is, maar accepteren en verwelkomen de schrik zelfs. Voor de tweede keer deze avond realiseer ik me: angst en liefde gaan hand in hand, vullen elkaar aan, voltooien elkaar zelfs.

Wat je de keel niet doorsnijdt maakt je sterker, en dat geldt voor de liefde (in de meeste gevallen) dus evenzeer. Het kostte aanvankelijk wat moeite om te blijven geloven in die woorden, die ik zeker tijdens de eerste onzekere maanden die Lisa en ik samen doorbrachten, tijdens slapeloze nachten herhaalde en herhaalde en herhaalde als een mantra dat me de wereld van de droomfantasie binnen leiden moest. Naar mate de weken en maanden wegtikten en ik me almaar meer kon schikken in het lot dat me al met al behoorlijk had overvallen tijdens een buitenlandse excursie op de middelbare school, wierp ik die mantel van ongemak van me af en gaf ik me over aan het gevoel dat voor velen het leven definieert. Al huppelend door de straten van Sittard liet ik de vlinders in mijn buik fladderen, en op momenten dat ik geen hap door mijn keel kreeg, was alles wat ik kon breeduit glimlachen. Zorgen van anderen over de tunnelvisie die me telkens weer naar Lisa leidde, wuifde ik weg. Maar zoals dat gaat met alles in het leven, blijft het niet alleen maar bij felrode hartjesconfetti: na een tijdje beukt de sleur met boksbeugels aan zijn vuisten op de deur, en vluchten is zinloos want aan de achterdeur staan zijn hulpjes je op te wachten. Het was op dat moment, het zal twee jaar na de magische avonden in het buitenland geweest zijn, dat ik het benauwd kreeg en een lichte radeloosheid zich van me meester maakte. Nog altijd sneed de situatie me desalniettemin niet de keel door, dus verstevigde ik mijn greep en hield Lisa sterker vast dan ooit tevoren. Nu zojuist het jaar was aangebroken waarin we zouden vieren alweer negen jaar vrijwel constant in elkaars aanwezigheid te zijn, was dat gevoel nog onveranderd. Terwijl om ons heen talloze verliefden elkaar de schijnbaar oneindig diepe afgrond in enthousiasmeerden, bleven wij ons steeds bewust van het gevaar dat het tweede gezicht van de liefde is, het redelijk afschuwelijke gelaat verstopt onder het masker dat door de tijd zichtbaar wordt en die aan zeer velen het romantische leven heeft gekost, het gezicht dat wanhoopstranen en dito daden oproept. Het is maar het beste om de angst ervoor niet in kastjes of laatjes op te bergen, maar om het op te pakken en met de angst in je ogen zelf het masker weg te nemen en te kijken, te staren. Een starwedstrijd met de afgrond – en wie wint is een langdurig en immer gelukkig samenzijn beschoren.

'Het wordt wat rustiger buiten,' zeg ik, uit het raam kijkend met het lege champagneglas in mijn handen. Lisa komt bij me staan. Ook zij ziet het, zegt ze. In de verte nog af en toe een knal, hier en daar een lichtflits, maar het ergste leed lijkt geleden. We nemen weer plaats op het bed, waar we een onbestemde tijd zitten zonder iets te zeggen. Minder dan eerder in de nacht worden we dus onderbroken door doffe bonken en ploffen. Lisa is de eerste die liggen gaat, een hotelkussen onder haar hoofd. Vrijwel meteen vlij ik me naast haar neer en al snel verstommen voor ons ook de laatste geluiden buiten en versmelten we, worden wijzelf alles wat ertoe doet. Als onze kelen al ooit worden doorgesneden, dan in ieder geval niet door de liefde.